

LBRIS

We know
books

Regina țipetelor și tronul de foc

M.M. Theodora

LETTRAS
Promovăm autorii români

Prolog	7
CAPITOLUL UNU	9
CAPITOLUL DOI.....	13
CAPITOLUL TREI.....	19
CAPITOLUL PATRU.....	41
CAPITOLUL CINCI.....	74
CAPITOLUL ȘASE.....	88
CAPITOLUL ȘAPTE	122
CAPITOLUL OPT	132
CAPITOLUL NOUĂ	146
CAPITOLUL ZECE.....	159
CAPITOLUL UNSPREZECE	184
CAPITOLUL DOISPREZECE.....	215
CAPITOLUL TREISPREZECE	237
CAPITOLUL PAISPREZECE.....	273
Epilog	317
Mulțumiri	321

Takera

Drumul spre liceu pare nesfârșit, așa că decid să admir orașul cum își începe activitatea de dimineață, în timp ce picioarele mi-o iau înainte. Orașul Meroar, este un oraș destul de mic. Suntem destul de mulți oameni încât să se formeze cozi în supermarketurile din centrul orașului, dar nu destul încât să avem ambuteiaje în intersecții. Locuim în mijlocul unui petic de vegetație, protejați de restul lumii de pădurea de conifere ridicându-se în jurul orașului precum zidurile unei cetăți. Clădirile construite din cărămizi de un morcoviu șters neacoperite de var, cinematograful în aer liber în care te poți uita la film din mașină scot în evidență vechimea orașului, care este în contrast cu tehnologia apărută și cu vehiculele scumpe care mișună pe străzi. Felinarele care strălucesc cu o lumină palidă-gălbuie, cu capetele curbate readuc în zilele noastre cromatica veche. Viața de aici poate deveni destul de plictisitoare dacă nu te agăți de dramele zilnice ale adolescenților, în floarea crizei de personalitate. Trec în fiecare dimineață de restaurantul unde lucrează mama. Singurul parc verde este între liceu și institutul academic al orașului.

Anxietate, durere de cap și stres. Ultimul an de liceu poate deveni, uneori, o povară. Examenele ne prind din urmă, iar confuzia mea în legătură cu ceea ce voi face mai departe începe să fie stresantă. Ajung în fața porților imense din metal care scârțâie din cauza vechimii lor și o aștept pe Ema. Părinții ei sunt oarecum absenți din viața sa, tatăl lucrând peste granițe, iar mama ei primind

LIBRIS | We know books

un job într-un oraș nu foarte îndepărtat, lăsându-i apartamentul doar pentru ea. Asta explică de ce în majoritatea timpului doarme la mine. Certurile nu lipsesc din familia lor, Ema spunând mereu că dacă ar dezmoșteni-o chiar i-ar face un serviciu.

N-aș fi crezut vreodată că mi-ar putea fi dor de locul acesta, de picnicurile nocturne împreună cu prietena mea pe acoperișul plat al blocului, de programul încărcat, de petreceri, dar uite-mă aici, pe cale să îmi termin viața de adolescent, nostalgia plutind în jurul meu. Aici am petrecut un sfert din viața mea, cu bune și rele. Îmi revin din momentul melancolic și îmi ridic părul într-un coc relaxat, lăsând câteva șuvițe să cadă pe lângă urechi. Mereu m-a intrigat culoarea părului de un argintiu intens, dar niciodată nu am fost destul de preocupată ca să investighez ceva. O greutate se lasă peste mine, cineva sărindu-mi în spate, dezechilibrându-mă ușor. Din reflex mă răsucesc și aproape atac persoana din fața mea, antrenamentele făcându-și efectul. Părul drept de un blond închis îi cade pe umeri, fiind ciufulit din cauza smuciturilor mele. Ema, la naiba!

—Au, bine, gata, am înțeles, nu îți place să fii luată prin surprindere, se plânge cea mai bună prietenă, mișcându-și mâna pentru a-și reveni.

Îi dau drumul imediat, ochii ei căprui ațintindu-mă nedumerit. Fața îi este puțin crispată de surpriză sau durere. Reacțiile mele sunt din ce în ce mai violente în ultimul timp. Sentimentul că s-ar putea întâmpla ceva rău persistă. Înjurătura îmi scapă printre buze. Îi iau brațul și mă uit la el atentă, sperând să n-o fi rănit. O iau razna. Oricând aș putea să-mi rănesc prietenii fără să vreau, doar pentru sentimentul ciudat pe care îl am. Poate, dacă m-aș lăsa de lupte, nu aș mai reacționa așa.

—Îmi pare atât de rău... nu am vrut... îi spun, în timp ce mergem prin curtea liceului.

Visele îmi declanșează starea de neliniște. De fiecare dată, același vis, dar neclar, cu aceleași semne. Câteodată mă trezesc confuză din ele cu șiroaie de transpirație curgându-mi pe față și pe corp, fără vreo șansă de a adormi la loc. Aproape în fiecare noapte, de câteva luni, mă rog la un somn liniștit, rareori având parte de el.

—Îți spun eu, se trage de la stresul examenelor. Înveți prea mult, ai anxietate de la atâta informație, mă asigură ea cu încredere în propriile cuvinte.

Fața îi este senină acum, trăgându-mă pe holuri după ea.

—Dar ce discurs filozofic mi-ai pregătit... îi zic eu sarcastic. Poate ai dreptate, poate ar trebui să mă mai relaxez.

Poate e doar în capul meu. Poate are dreptate. Poate e doar o fază din viața mea în care stresul se combină cu filmele pe care le-am mai văzut și se țin de mână în vise.

—Da, știu, îți place? Vorbești cu o viitoare psihologă, spune Ema, bufnind amândouă într-un râs molipsitor.

—Nu cred că există cuvântul ăla, doamnă psiholog.

—Dacă m-aș face eu așa ceva, i-aș pune pe clienți să-mi rezolve problemele. Le-aș zice că e parte din procesul de vindecare, vorbește ea, bâlbâindu-se și încercând să-și recapete suflul.

—Ai destul de multe... nu că aș fi departe de tine, spun, bufnind din nou în râs.

Trec câteva minute până ne revenim complet.

—Poate mergem și noi la meciul de fotbal de săptămâna viitoare, îmi sugerează Ema înainte să intrăm în clasă. După ce se termină, este o petrecere pe câmpul de la marginea orașului, foc de tabără, muzică, cocktail, o să fie toată școala.

—Chiar sună a loc relaxant câmpul ăla, îi spun sarcastic.

Băutură, droguri, băieți beți care se dau la tine, este minunat. Ideea mea de relaxare arată mai mult a cartea mea preferată și un ceai pe o vreme ploioasă, dintr-odată.

—Haidee, îți promit că te vei distra. Te roog...

—Bine, mergem, îi răspund cu un ton de parcă am pierdut un pariu. Ne vedem la concertul The Cage, da?!

Ema dă din cap confirmând. Entuziasmul se citește pe fața ei. Ziua trece la fel ca și celelalte, cu diferența temperaturii, care scade din ce în ce mai mult săptămâna asta, extremitățile mele degerând din ce în ce mai mult.

E trecut de Anul Nou cu câteva săptămâni și sunt bucuroasă că în curând nu voi mai avea nevoie de câteva kilograme de haine pe mine.

Takera

Zilele săptămânii trec plictisitor. Sfârșitul săptămânii ne ajunge din urmă. Ziua pe care eu și Ema o așteptăm de ceva timp, ziua în care trupa The Cage va cânta în localul Stonehedge.

—Promite-mi că te vei relaxa și tu o dată în viața asta și nu vei mai analiza persoanele din jur. Știu că ai presimțiri ciudate, dar măcar în seara asta las-o mai moale, îmi zice prietena mea cea mai bună în timp ce ne plimbăm prin liceu, în speranța că mă voi potoli din aruncarea privirii de tipul *Hai să vedem cine e criminalul din seara aceasta*, de fiecare dată sfârșind prin a-l observa pe Nick peste tot pe unde mergeam.

Nick este unul dintre ciudații ăia sexy, nu vorbește cu nimeni în afară de grupul lui. De parcă nu aveam de ce să mă simt urmărită. Multe fete au încercat să ajungă la el, dar au sfârșit refuzate, față de prietenul lui care pare mai OK, Gabriel, cred. Pare să fie mai deschis la capitolul ăsta.

—OK. O să încerc, îi răspund vag.

Ema acceptă jumătatea de promisiune pe care i-o acord și își vede de programul ei.

E trecut de ora 6 după-amiaza. Mirosul de mâncare se simte vag de pe scara blocului. Când intru în apartament, mireasma mă copleșește. Mă descalt de cizme, îmi agăț paltonul de cuier și mă îndrept spre bucătărie. Singura ființă care mă întâmpină e pisica mea, Cara. Intru în bucătărie și văd silueta subțire a mamei rezemată de marginea mesei într-o poziție închistată. Fața încărcată de cearcâne și de câteva riduri apărute din cauza vârstei este îndreptată către televizor. În ciuda micilor semne de îmbătrânire, fața ei subțire și alungită îi dă o oarecare tinerețe. Ochii ei strălucitori, albaștri sunt ațintiți asupra ecranului, care arată canalul de știri. Privește în gol.

—La ce te uiți? Aceleași accidente de mașină? o întreb eu, încercând să o scot din transă.

Își mută ochii de la televizor la mine.

—Ai venit! zice ea surprinsă.

Clipește de parcă de-abia se trezise. Ia telecomanda în mână și stinge televizorul. Se vede pe fața ei cum încearcă să își schimbe mimica, să nu văd îngrijorarea de pe fața ei.

—Ce-ai pățit? E totul OK?

—Da, totul e bine. A avut loc un alt accident urât, dar în rest, totul e OK, îmi spune ea cu un tremur fin în voce.

Același tic de a se scărpinga pe mâini și de a-mi evita privirea îi trădează minciuna, dar de ce m-ar minți?

—Vrei ceva de mâncare, draga mea? mă întrebă.

Stomacul îmi chiorăie, iar eu las misterul pentru altă dată.

—Nu trebuie să mă întreb de două ori. Mor de foame.

Suntem prea oboseite amândouă ca să purtăm o discuție de genul ăsta, pe lângă faptul că trebuia să-i mai spun și de concertul la care urma să mă duc peste puțin timp.

Mă duc până în dormitor, unde toate hainele melè sunt aruncate pe jos și ușa de la șifonier e deschisă. Intră și Cara după mine, dar se așază în spatele meu. Mă uit la ea, la șifonier și înapoi la ea. Cara vrea să plece, dar o opresc și o iau în brațe.

—Ai avut ceva de lucru acolo. Te-ai distrat? o întreb uitându-mă în ochii galbeni ai micuței făpturi. Tu nu ai voie acolo, îi spun arătându-i șifonierul cu degetul, cu speranța că va înțelege într-o zi.

Pisica miaună ușor ca în semn de scuze și începe să mă lingă pe față. O așez pe podea, îmi aranjez hainele și mă schimb pentru concertul din seara asta. Mă întorc în bucătărie și mă așez la masă. Mă întind după telecomandă și deschid televizorul, simțind tensiunea care se instalează încet-încet în aer. Acesta se deschide pe canalul de știri al orașului, care arată atacul ce a avut loc chiar aici, în Meroar. Nu a fost nimeni ucis, dar o persoană a fost rănită, iar aceea e... Chloe Crocks. Iau câte o îmbucătură din mâncarea caldă și delicioasă din fața mea, în timp ce urmăresc cu atenție la televizor.

—Era un bărbat în negru, nu i-am văzut fața inițial, începe Chloe să povestească terifiată, citindu-i-se frica în ochii ei.

Acum că o văd așa, a început să îmi fie milă de ea, chiar dacă e o scorpie înnăscută.

—M-a urmărit până la un colț de stradă. Am încercat să fug când mi-am dat seama că eram urmărită, dar nu am alergat mult că m-a prins de umăr și m-a lovit în burtă cu pumnul. Am început să țip de durere și am simțit cum toate organele mele s-au strivit. Nu știu cum ajunsese așa de repede la mine. Picioarele mele au cedat și am căzut. M-am uitat și i-am văzut jumătate de față, dacă se poate numi așa. Zici că îi turnase cineva acid pe piele, era hidos. S-a mai uitat câteva secunde la mine de parcă aștepta să mă ridic, s-a schimonosit și a fugit. Reușisem să trimit un mesaj poliției când alergam, declară Chloe.

—Vă mulțumim pentru declarație, dră Crocks, spune reportera, în timp ce se întoarce spre camera de filmat. Atacatorul e încă în libertate și s-ar putea ca asta să nu fie victima pe care și-o dorea. Vă sugerez să fiți precauți și să nu ieșiți noaptea din casă, cel puțin nu zilele astea, menționează aceasta.

Mă înec cu o bucată de pui, când îmi dau seama de un lucru.

CU UN AN ÎN URMĂ

—Hei, Kera, uite-o pe regina scorpiilor.

Mă uit în direcția în care îmi arată prietena mea cea mai bună și o văd pe Chloe vorbind cu prietenele ei. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni kaki bufanți, cu o bluză largă. Arătau oribil, dar am lăsat-o pe Ema să facă onorurile, pentru că mereu are plăcerea să vorbească despre ea.

—Doamne, ce pantaloni hidoși are, mă întreb cum de a ieșit așa. Ce bine ar fi fost să nu semănați atât de mult.

Chloe și-a vopsit părul aproape ca al meu, numindu-l platinat, vorbind mereu de celebritățile pe care le-a văzut cu o asemenea coafură. Părul nostru și conformația corpului fac lumea să ne confunde aproape tot timpul.

—Poate e un exemplu din viața reală că moneda are două fețe, îi răspund. Și în legătură cu pantalonii, eu cred că sunt în pas cu moda, adăugând puțin stil, continui începând să o mimez pe Chloe, pocnind din degete și strângându-mi buzele să pară mai mari.

Indignarea începe să se instaleze încetul cu încetul în mine, dar nu o las pe mama să vadă asta. Beau puțină apă, ca să nu mai tușesc și mă prefac că totul este normal. Cred că o s-o iau razna. Nu există așa ceva. Schimb canalul pe unul cu filme. Liniștea domină între noi, singurul sunet fiind doar cel scos de televizorul dat în surdina. Atmosfera începe să se destindă. Mama deschide gura, gata să spună ceva, dar eu i-o iau înainte.

—Vine Ema să mă ia pentru concertul The Cage. Mă întorc până în miezul nopții – îi spun mamei și îi văd fața crispându-se.

—Stai, cum? De ce nu mi-ai spus mai devreme? Voiam să discut ceva cu tine, e important. Nu poți să te duci acum, zice mama, crisparea fiind înlocuită de îngrijorare.

—Am 18 ani, mamă, trebuie să mă lași. Oricum mă duc, iar discuția o putem avea și mâine.

—Eu am nevoie de tine acum. Nu ai văzut și la televizor ce a zis?

—Ce poate fi așa de important de nu poate aștepta?

LIBRIS | We know books

Cineva sună la ușă. Când vreau să mă ridic, mama îmi blochează calea.

—Nu poți să mă ții în casă toată viața! zic eu ridicând tonul nervoasă.

Ușa se deschide brusc, iar mama tresare stupefiată.

—Stați liniștită, doamnă Scott, nu sunt un interlop violator în serie, sunt fata care trece pe aici mai des decât trece pe acasă de vreo 18 ani.

—Bine, te las, dar îmi promiți că vei veni până în miezul nopții.

—Desigur, mamă, îți promit, acum lasă-mă să plec, îi spun.

Mama se dă din ușă. Mă încalț și ies cu Ema abia așteptând să ajungem în Stonehedge.